

der i forbindelse med et afslag ikke blev givet nogen vejledning i øvrigt. Se, det er sådan set lovfæstet allerede i dag, at kommunen, sagsbehandleren skal give en vejledning. Det gør den her medarbejder så ikke.

Løser vi det ved at nedsætte en retssikkerhedskommission? Løser vi det ved at lave et nyt lovforslag, der hedder: Folketinget vedtager, at den eksisterende lov eksisterer? Det er sådan set allerede lov, så hvordan vil vi lave lov til lov i forhold til, at der sker fejl? Forestiller Enhedslisten sig, at man skal kunne gå ind og straffe den enkelte medarbejder for, at medarbejderen har begået en fejl? Der vil jeg bare sige, at fra De Konservatives side står vi af der. Det synes vi ikke.

Men hvad er løsningen på det her? Det er jo meget mere interessant, end at en kommission kan sætte sig ned og sige: Det er rigtigt, indimellem sker det, at en medarbejder glemmer at give en vejledning. Punktum. Vi skal jo videre, hvis det er det, vi vil.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig i, dels at vi ikke skal straffe den enkelte medarbejder, dels at vi ikke skal lave en lov, der bekræfter, at den lov, vi har vedtaget, står ved magt. Det er desværre det, vi har gjort på en række områder. I flere år har det jo været sådan – og det er ikke rettet mod enkeltpartier, for det tror jeg mange partier, måske os alle sammen, har været med til – at når vi konstaterer, at retssikkerheden ikke fungerer, at de der forskellige rettigheder, vi har givet borgerne, ikke altid bliver overholdt, så laver vi endnu mere detailstyring. På nogle områder er vi jo nu helt nede i at bestemme, hvilke skemaer der skal udfyldes hvornår, hvordan hele sagsbehandlingsgangen skal være for sagsbehandleren. Det synes jeg ikke er den rigtige vej at gå.

Kl. 12.45

Jeg har ikke nogen færdig løsning, og det er derfor, jeg synes, vi skal prøve at bede nogle af dem, der arbejder på området, om at komme med nogle bud på, hvad der kan gøres. En mulighed kunne være, at kommunen skal betale en bøde, hver gang den gør noget forkert, men som sagt synes jeg, vi skal se på fordele og ulemper.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 118:

Forslag til folketingsbeslutning om støtte til forældre til hjerneskadede børn, der ønsker at give deres børn hjemmetræning.

Af Martin Lidegaard (RV), Lise von Seelen (S), Thomas Krog (SF) og Line Barfod (EL) m.fl. (Fremsat 5/4 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Hjerneskadede børn skal have de bedst mulige behandlingstilbud, og det er helt afgørende for mig og for regeringen, at børnene og deres familier får den bedst mulige hjælp, og at de kan vælge mellem flere forskellige tilbud.

Derfor gik regeringen allerede i 2001 i gang med at se på indsatsen for børn med hjerneskade. Forsøgsordningen med støtte til hjemmetræning blev efterfølgende etableret i 2002, og i 2005 forlængede jeg ordningen frem til udgangen af 2008. Jeg gjorde det, fordi jeg ønsker, at vi skal give familier med hjerneskadede børn et frit valg, og fordi Marselisborgevalueringen viste, at børnenes forældre havde en stærkt oplevet følelse af, at træningen havde positive virkninger for deres børn. Jeg vil også understrege, at jeg nærer dyb respekt for forældrene, som jo lægger et enormt stort arbejde i træningen af deres børn.

Når jeg alligevel på nuværende tidspunkt ikke kan støtte en generel lovfæstet ordning, er det simpelt hen, fordi vi også må lytte til den stærke faglige kritik, træningsmetoden har været mødt med, ikke mindst fra Sundhedsstyrelsens side. Domanmetoden er en meget intensiv og krævende metode, som blev oprettet helt tilbage i 1955 i USA, og den består bl.a. af en vidt-

gående fysisk træning i de fleste af døgnet timer på alle dage og af nogle yderst indgribende elementer, f.eks. den såkaldte masking, hvor barnet trækker vejret gennem en maske ca. 1 minut 60-100 gange daglig.

Sundhedsstyrelsen mener, at Domanmetoden er belastende og finder det betænkeligt, at den anvendes uden dokumenteret effekt. Styrelsen kan på den baggrund stadig ikke anbefale træning og behandling efter metoden, før der foreligger videnskabelig dokumentation for effekten af den. Desuden har Dansk Pædiatrisk Selskab, altså sammenslutningen af danske børnelæger, udtalt, at de skønner, at behandlingen kan have både kort- og langsigtede negative konsekvenser for barnets sociale udvikling, sprog og begrebsudvikling, og på den baggrund finder jeg ikke, vi bør gå videre, før vi har fået et videnskabeligt grundlag at vurdere metoden ud fra.

Jeg er derfor glad for, at det er lykkedes at formidle kontakt mellem danske og norske forskere, og at der på den baggrund er indgået en aftale om et dansk-norsk forskningsprojekt om intensiv træning efter Doman- og Family Hope Center-metoderne. Undersøgelsen vil bl.a. komme til at bestå af en videnskabelig klinisk undersøgelse af alle relevante kliniske data på børn i intensiv træning og på børn uden intensiv træning. Disse data vil blive sammenlignet og bearbejdet statistisk med henblik på at vurdere effekten af den intensive træning.

Undersøgelsen vil blive gennemført efter gældende videnskabsetiske principper, herunder uvildighed fra undersøgernes side. Undersøgelsesresultaterne forventes at foreligge senest i efteråret 2008, og det er bl.a. på baggrund heraf, jeg har valgt at lade forsøgsordningen fortsætte til udgangen af 2008.

Kl. 12.50

Jeg undrer mig i øvrigt over, at forslagsstillerne vil pålægge regeringen at undersøge muligheden for at igangsætte et nordisk initiativ til dokumentation af virkningen af hjemmetræning, når jeg tidligere har orienteret Socialudvalget om, at vi netop er ved at undersøge mulighederne herfor. I forbindelse med et svar til udvalget i februar måned orienterede jeg om, at der ville blive afholdt møde med de norske forskere sidst i februar måned, og at jeg ville orientere Socialudvalget, når der forelå noget mere konkret om et samarbejde. Efterfølgende orienterede jeg den 4. april udvalget om, at der nu var indgået en aftale om et dansk-norsk forskningsprojekt.

Når alt dette er sagt, er det i denne sammenhæng relevant at fremhæve, at der ud over både Domanforsøgene og den konventionelle genoptræning, der tilbydes børn og forældre i kommunerne, er blevet etableret yderligere 16 forsøgsprojekter i amter og kommuner. Forsøgsprojekterne er blevet sat i gang på baggrund af en kortlægning af de offentlige tilbud med anbefalinger fra forældre og professionelle om den fremtidige indsats, og kortlægningen og forsøgsprojekterne er støttet med satspuljemidler.

Projekterne er mangfoldige og handler f.eks. om at give forældrene bedre mulighed for at afprøve en bred variation af forskellige træningsmetoder, udvikle et hjemmetræningstilbud til forældre som supplement til det offentlige skoletilbud og udvikle et bedre samarbejde mellem myndighed og borger. Projekterne skal afdække, hvilke offentlige træningstilbud der er behov for, så forældrene får et reelt alternativ til hjemmetræning.

I et af projekterne udarbejdes en konkret model for overgangen fra børnehave til skole; i dette projekt arbejdes der i både hjem, skole og børnehave. Et andet projekt har fokus på at øge den fælles viden om ABC-konceptet med hovedvægten lagt på en metode, som tager udgangspunkt i normalisering af mund- og ansigtsmuskulatur og skabelse af en bedre kontinuitet i genoptræningsforløbet, og et vigtigt kendetegn for nogle af projekterne er undervisning af personale samt supervision af terapeuterne. Marseisborg har fået til opgave at følge projekterne med henblik på virkningen af indsatsen.

Det er vigtigt, specielt når det gælder disse børn, at vi får et så kvalificeret grundlag som muligt at træffe beslutninger på, og derfor er jeg også glad for, at vi i satspuljekredsregi er blevet enige om at sætte disse forsøgsprojekter i gang.

Regeringen ønsker at have vished for metodernes positive og eventuelle negative virkninger på børnene, inden vi pålægger lokalpolitikere at give støtte til hjemmetræning via lovgivning, og på den baggrund kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er foreløbig to korte bemærkninger. Først er det hr. Martin Lidegaard.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Først vil jeg gerne opklare for ministeren, at grunden til, at vi har bedt hende om at etablere

det nordiske forskningssamarbejde, er, at ministeren orienterede udvalget den 4. april, og at der var frist for indlevering af beslutningsforslag den 1. april. Det er såmænd baggrunden for det. På det tidspunkt var vi ikke klar over, at der var opnået et resultat, men det er jo ligegyldigt. Det vigtigste er, at det sker.

Jeg har to spørgsmål til ministeren. Ministeren siger, at hun gerne vil give forældrene et frit valg, men det er jo lige præcis det, forældrene ikke har, og det er netop problemet. Det afhænger nemlig af, hvilken kommune i landet man bor i, om man kan få lov til at give sit barn hjemmetræning, og jeg synes, det er en fuldstændig uholdbar situation for de forældre, at de ligesom skal flytte rundt og shoppe i landets kommuner for at få lov til at passe deres børn hjemme.

Så nævner ministeren helt rigtigt, at der er tvivl om evidensen, altså om hjemmetræning virkelig hjælper. Jeg vil gerne medgive, at nogle af metoderne er der usikkerhed om, men det er der i øvrigt også om de offentlige behandlingsmetoder. Jeg ved ikke, om ministeren kan fremlægge evidens for, at den behandling, der sker på landets døgninstitutioner, har nogen virkning.

Vi er på et område, hvor vi har alt for lidt viden; det er jeg meget enig med ministeren i. Men hvad skal vi gøre, indtil vi får den, hvis vi nogen sinde får fuldstændig viden? Vi ved jo også, at det er vanskeligt at få skaffet fuldstændig sikker evidens inden for området.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jamen nu får vi jo netop sat forskningen på området i gang, og jeg er meget glad for, at det er lykkedes at etablere det fælles dansk-norske forskningsprojekt, som vil have givet os meget nyttig viden, når vi når frem til udgangen af 2008.

Jeg syntes, det var rimeligt at forlænge den forsøgsordning, der har været i gang på området, bl.a. fordi forældrene har udtrykt, at de synes, det har været en positiv oplevelse. Derfor mener jeg, det er rimeligt at give kommunerne mulighed for at give forældrene det tilbud, indtil vi kender resultatet af forskningsprojektet, hvis kommunerne ønsker det.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Hr. Martin Lidegaard for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg må desværre sige, at der er noget i ministerens argumentation, der ikke hænger helt sammen. På den ene side vil man ikke give alle forældre lov til at give hjemmetræning, fordi man er bange for, at det kan være direkte skadeligt for børnene, men på den anden side vil man godt give kommunerne lov til at give forældrene lov til det.

Det ligner ansvarsforflygtigelse, når ministeren på den ene side argumenterer med, at det kan skade børnene, og at man derfor ikke vil indføre en ordning for alle forældre, men på den anden side gerne vil give kommunerne lov til det, hvis kommunerne selv vil. Vi står i den situation, at om 2-3 år har vi måske et bedre vidgrundlag på området, men er det rimeligt, at det indtil da afhænger af, hvor man bor i landet, om man kan få lov til at hjemmetræne sit barn?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gentage, at på nuværende tidspunkt vil jeg ikke pålægge lokalpolitikkerne at give familierne mulighed for at gøre brug af hjemmetræning, for det synes jeg ikke vil være ansvarligt, når jeg ikke har et bedre kendskab til, hvad effekten af metoden egentlig er. Som nævnt er der også en stærk faglig kritik fra forskellig side, og jeg synes, vi bliver nødt til at tage den kritik alvorligt.

På den anden side er det også hensigtsmæssigt, at vi får afprøvet, hvordan familierne oplever det. Marselisborgs opfølgning viser netop, at langt de fleste forældre synes, det er positivt, og det er klart, at det også spiller ind, at familierne faktisk oplever mulighederne som noget meget positivt. Det er også derfor, jeg meget gerne vil imødekomme ønsket om at give frit valg på området, men det ville ikke være ansvarligt at pålægge lokalpolitikkerne at give tilbud om hjemmetræning her og nu, når der er en stærk faglig kritik af metoden.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg må sige, at jeg også blev noget forvirret af ministerens snak om det frie valg på området. Jeg synes netop, forslaget lægger op til et frit valg, så forældrene, uanset hvilken kommune de bor i, enten kan vælge at benytte sig af dette tilbud eller af et andet tilbud, alt efter hvilken metode de ønsker at træne deres barn efter.

Jeg synes, ministeren taler, som om det kun handler om at pålægge forældrene den ene metode, altså Domanmetoden. Men der står faktisk i forslaget, at det også kan være ABR-metoden eller en af de andre metoder, og derfor vil jeg godt spørge angående det dansk-norske samarbejde: Bliver der afdækket flere forskellige metoder, eller handler det ene og alene om at se, om Domanmetoden er noget, der virker?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg glæder mig utrolig meget over, at SF tilsyneladende er blevet tilhængere af frit valg. Det er måske kun på nogle områder, men så kunne man jo ønske sig, at det også bredte sig til andre områder.

Når jeg ikke bare vil gennemføre et egentligt frit valg på dette område, så er det, fordi jeg synes, vi har et ansvar over for nogle meget sårbare børn, og at vi derfor er nødt til at have vished for, om der eventuelt også er negative konsekvenser af en sådan træningsmetode. Jeg synes, vi bliver nødt til at lytte til fagkundskaben på området og få undersøgt metoderne noget mere, selv om man kan undre sig over, at der ikke er udført et forskningsarbejde på et tidligere tidspunkt, når metoden har været i brug i så mange år.

Som jeg orienterede om, handler det dansk-norske forskningsprojekt om at undersøge Domanmetoden og Family Hope Center-metoden, som man kan sige er en mildere form for træning end Domanmetoden. Det er de to metoder, vi får prøvet af i forskningsprojektet.

(Kort bemærkning).

Thomas Krøg (SF):

Som den tidligere diskussion viste, er SF optaget af retssikkerhed, og det gælder jo også på dette område.

Der er det store problem ved den eksisterende forsøgsordning, at den ene kommune bare kan sige nej, hvis den ikke ønsker det, og forældrene står uden nogen mulighed for at efterprøve afgørelsen med det klagesystem, som i forbindelse med et tidligere forslag blev så rosende omtalt af ministeren. Er det ikke et problem, at forældrene i nabokommunen godt kan få det tilbud, man ikke selv kan få, og at man ikke engang har mulighed for at klage over det? Det synes jeg er et væsentligt spørgsmål i denne sammenhæng.

En anden ting er, at hvis ministeren mener, at behandlingen faktisk kan skade børnene, burde den forsøgsordning så ikke være lukket? Eller mener ministeren virkelig, det er i orden, at kommunerne rundt omkring i Danmark kan tilbyde nogle ordninger, som er decideret skadelige for børnene? Det føler jeg mig bestemt ikke tryk ved at høre.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det foresvæver mig, at både SF og Det Radikale Venstre tidligere har talt om, at kommunerne selv skulle have lov til at bestemme, om de vil tilbyde frit valg, og så er det jo interessant, at man lige netop i denne sag har et andet synspunkt. Men jeg glæder mig da over de positive meldinger, der er om det frie valg.

Kl. 13.00

Jeg har understreget, at når jeg på nuværende tidspunkt ikke vil lovgive om, at der skal være frit valg mellem alle metoder, er det, fordi vi mangler et egentligt dokumenteret grundlag at træffe beslutning på, og fordi der er rejst en faglig kritik af metoderne. Jeg undrer mig over, at SF på den baggrund siger, at konsekvensen burde være at lukke forsøgsordningen, for som jeg har været inde på tidligere, synes jeg, at den giver os nyttige erfaringer om, hvad familierne synes om træningsmetoden, og hvordan de oplever, at barnets udvikling forløber.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ministeren. Vi går til ordførerrækken, og første ordfører er hr. Hans Andersen.

Hans Andersen (V):

I Venstre støtter vi, at hjerneskadede børn og deres forældre skal have de bedste mulige betingelser for genoptræning, og derfor støtter Venstre også den forsøgsordning, som flere kommuner har benyttet sig af, og som giver forældrene mulighed for hjemmetræning, samtidig med at kommunerne kan give forældrene støtte til t.b. arbejdsfortjeneste, støtte til hjælp og kurser m.v.

Men vi kan på nuværende tidspunkt ikke støtte, at ordningen bliver en generel rettighed, som det foreslås med dette beslutningsforslag, og det kan vi ikke af den grund, at vi må være helt sikre på, at de metoder, der er en del af forsøgsordningen, er korrekte og ikke har nogen negative bivirkninger. Derfor bakker vi i Venstre også op om initiativet med det dansk/norske

forskningsprojekt, der netop skal give et videnskabeligt svar angående metodernes resultater.

Før resultatet af en sådan undersøgelse foreligger, kan vi ikke være med til at tilbyde et så krævende og belastende træningsprogram, fordi effekten af det endnu ikke er videnskabeligt dokumenteret, og på den baggrund kan vi ikke støtte dette beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Som det er hr. Hans Andersen bekendt, har vi jo allerede haft forsøgsordningen i 3 år.

Synes hr. Hans Andersen, at det er en ønskværdig situation, at det afhænger af, hvor man bor i landet, om man har ret til og mulighed for at passe sit barn hjemme? Ordningen har nu kørt i 3 år, og regeringen har iværksat Marselisborgundersøgelsen for at samle op på, hvordan den har virket. Undersøgelsen gav ganske vist ikke videnskabelig evidens i den forstand, men den pegede dog klart på, at familierne har fået utrolig meget ud af ordningen.

Skal vi vente 3 år mere? Jeg finder ikke, det er nogen rimelig situation for de familier, der tilfældigvis bor i en kommune, som ikke vil være med, og hvis det virkelig var sådan, at man havde så store betænkeligheder ved nogle af metoderne, skulle man jo slet ikke lade forsøgsordningen indeholde dem.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, det er afgørende, at vi nu får iværksat et forskningsprojekt, men for at kunne iværksætte et sådant, er det jo afgørende, at der er nogle familier, der træner efter disse metoder – Doman er en af dem – det synes jeg er vigtigt.

For lige at få historikken på plads er det jo ikke således, at regeringen før 2001 med Socialdemokraterne og De Radikale i spidsen var meget positive. Det er jo den nuværende regering, der har sat projekterne i søen, og det er også den nuværende regering, der nu speeder op og siger, at nu skal vi altså have evidens for det, vi gør. Det går vi ind for, og det er også derfor, vi har anbefalet denne forsøgsordning, så kommunerne kan beslutte, at det skal være muligt at træne efter hjemmetræningsmetoder.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det er jo bare en lidt uholdbar situation, for 2 år er jo lang tid i et barns liv, og det er også meget

lang tid for familierne at vente. Det vil tvinge de familier, der i forvejen har nok at se til, til at flytte til en bestemt kommune for at kunne få tilbuddet, ud over at det risikerer at medføre, at nogle bestemte kommuner bliver tvunget til at tage de økonomiske omkostninger, og det er jo heller ikke rimeligt at udsætte familierne for det.

Hvis man er indstillet på at fortsætte forsøgsordningen i mellemtiden, kunne alle kommuner principielt indføre den, og hvorfor så ikke tage konsekvensen og sige: Vi har ikke nogen fuldstændig evidens, men vi er i en situation, hvor vi vil overlade til den enkelte familie, om den i sin konkrete situation vil give en delvis hjemmetræning? Hvorfor skal det kun kunne lade sig gøre i nogle få af landets kommuner?

Kl. 13.05

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Nu er det jo ikke således, at det kun er i få af landets kommuner. Efter hvad jeg har fået oplyst, er der i øjeblikket 33 familier, der er i gang med at hjemmetræne efter de forskellige metoder under denne forsøgsordning. Det synes jeg er positivt, og det er også det, der giver os grundlag for at gennemføre et forskningsprojekt.

Så synes jeg også, at vi som folketingsmedlemmer en gang imellem bliver nødt til at forholde os til, at der faktisk er en række kritikere, der siger, at det ikke er evidens for det her. Der er faktisk mennesker, der har den opfattelse, at det ikke er gavnligt for børnene, og indtil det modsatte er bevist, vil jeg ikke pålægge kommunerne, at de skal give denne mulighed for hjemmetræning.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Der er ikke nogen, der skal pålægges noget. Det handler om, at forældrene skal have mulighed for at sige: Jamen Marselisborgrapporten siger, at her får vi med al sandsynlighed en mulighed for at give vores barn noget træning, som kan give det et bedre liv. Hvilke forældre ville ikke gerne gøre det?

Men de forældre bor tilfældigvis i en kommune, som siger: Vi har andre ting at bruge vores penge til, så det vil vi ikke. Kan hr. Hans Andersen ikke forstå, at det må give nogle voldsomme frustrationer, specielt fordi beslutningen i kommunen først træffes efter nogle lange sagsforløb, hvor forældrene vil gøre alt, hvad der står i deres magt, for at give deres barn så gode mulighe-

der som overhovedet muligt? Og når så afgørelsen er truffet i kommunen, har forældrene ikke engang mulighed for at klage til det klagesystem, som hr. Hans Andersen ellers roste tidligere i dag.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

For at svare på det sidste først: I forbindelse med et afslag på at træne efter denne hjemmetræningsmetode er det faktisk muligt at klage over den faglige argumentation for, at kommunen giver afslag. Det er det ene.

Det andet er, at jeg har stor respekt for de familier, der ønsker at træne efter disse metoder, men det må bare være sådan, at vi ikke kan pålægge kommunerne at stille denne træning til rådighed, så længe der ikke er evidens for, at det ikke er skadeligt for børnene. Det bliver vi nødt til at fastholde.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Hvis kommunen ender med at sige til forældrene, at det tilbud ønsker den ikke at give dem, står forældrene uden en klagemulighed. Det vil jeg godt bede hr. Hans Andersen bekræfte.

Den anden del af spørgsmålet, som jeg ikke rigtig synes ordføreren svarede på, angik den forskelsbehandling, som finder sted. To forældrepar snakker sammen, og det ene forældrepar siger: Det her virker på vores barn, og vi tror på det. Det andet forældrepar tager hjem for bare at opleve, at systemet ikke giver dem de samme muligheder. Er det rimeligt, at vi i et land som Danmark forskelsbehandler familierne på den måde?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Det er jo således, at hvis kommunen har søgt og fået en åben godkendelse til at iværksætte hjemmetræningsprojekter efter aftale med forældrene, og forældrene klager over ikke at have fået lov til det, er der faktisk muligheder for at anke afgørelsen. Det handler om, at hvis kommunen har søgt og fået en åben godkendelse, så flere familier er omfattet af hjemmetræningsordningen – ja, det er en anelse teknisk – kan en familie i den pågældende kommune faktisk anke afgørelsen.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste er hr. René Skau Björnsson.

René Skau Björnsson (S):

Da vores ordfører på sagen, fru Karen J. Klint, ikke kan være her i dag, skal jeg redegøre for Socialdemokratiets holdning til forslaget.

Som medforslagsstiller kan den socialdemokratiske gruppe naturligvis støtte disse forslag. Domanmetoder og andre hjemmetræningsmetoder vinder indpas hos en lille gruppe familier, der har kræfter og lyst til at investere mange træningstimer for deres børn, når det sker som hjemmetræning, fordi børnene kan få flere træningstimer, end hvis de f.eks. var fuldtidsoptaget i en specialdaginstitution, hvor træningen indgår som en del af et ugeprogram eller lignende.

Kl. 13.10

Vi Socialdemokrater er opmærksomme på, at efter dansk forsknings krav til evidens er metodernes effektivitet ikke videnskabeligt bevist, men vi finder, at resultaterne i det danske forsøg er så overbevisende, at vi godt vil være med til at øge kommunernes muligheder for at give flere forældre bedre og mere lige økonomiske betingelser, hvis deres barn skal indgå i et veltilrettelagt hjemmetræningsprogram.

Tre fjerdedele af børnene, helt nøjagtigt 74 pct. af børnene i de 30 familier, der har deltaget i forsøget, har fået det bedre i kraft af hjemmetræningen, og det synes vi ikke kan sidde overhørigt. Men vi er enige i, at det ikke alene er forældrene, der skal fastsætte betingelserne for hjemmetræningen. Vi finder det vigtigt, at kommunen er med i vurderingen af barnets behov og de vilkår, barnets træning skal ske på.

Vi ønsker også at understrege her i salen, at en kommunal afgørelse om hjemmetræning naturligvis skal kunne ankes. Det skal også understreges, at uanset valg af metode må hjemmetræning ikke føre til isolation af familien som sådan eller af det pågældende barn. Derfor skal hjemmetræning suppleres med andre tilbud, hvis barnet har behov herfor. Kommunen skal således ikke kunne bruge hjemmetræningen som et spareobjekt, og forældrene skal ikke kunne bruge hjemmetræning, bare fordi de ikke ønsker et andet tilbud. For os er det barnets bedste, der tæller.

Samarbejdet om hjemmetræning er vigtigt, for at kommunen kan følge med i barnets udvikling og være forberedt på at have de suppleren-

de tilbud klar, når familien har brug for det. Vi vil gerne understrege betydningen af, at der sker en opsamling af erfaringer med de forskellige metoder i hjemmetræningen, og da det er forholdsvist få børn med handicap, der kan afhjælpes med hjemmetræning, vil det være fornuftigt at samarbejde med netop Norge om resultatopsamling, idet man her har et tilsvarende projekt kørende.

Socialdemokraterne håber på opbakning til forslaget, så Danmark kan være foregangsland for udbredelsen af behandlingsviften til børn med hjerneskader.

Tina Petersen (DF):

Vi skal i dag behandle B 118, som er et forslag om støtte til forældre til hjerneskadede børn, som ønsker at give børnene hjemmetræning.

Dansk Folkeparti er selvfølgelig lykkeligt, fordi man endnu en gang sætter fokus på hjemmetræning af hjerneskadede børn, dog vel vidende at regeringen allerede i 2001 gik i gang med en indsats på området. I 2002 igangsatte regeringen, bl.a. med støtte fra Dansk Folkeparti, en forsøgsordning om støtte til hjemmetræning af hjerneskadede børn, og denne ordning fungerer stadig og er tilmed blevet forlænget til 2008.

Dansk Folkeparti kan godt være bekymret, både når vi snakker om det etablerede, og når vi snakker om det foreliggende forslag. Der er fra Dansk Folkepartis side ingen tvivl om, at de forældre, som vælger at hjælpe deres børn med hjemmetræning, ofrer enorme ressourcer, og derfor nærer vi også en enorm respekt for deres indsats. Men hvorfor er vi så bekymrede? Jo, fordi der kun er sat fokus på denne ene gruppe, nemlig de hjerneskadede børn. Burde det ikke være sådan, at alle forældre med handicappede børn, uanset om der er tale om hjerneskader eller andet, skulle have tilbud om hjemmetræning – eller sagt med andre ord hjemmeundervisning – efter eget valg af metode og sidst, men ikke mindst, mulighed for at få dokumenteret virkningen af den valgte metode?

En begyndelse kunne være, at man fremover accepterer andre landes dokumentationer for virkningen af disse metoder. England, Sverige og også Norge er langt foran, hvad angår disse dokumentationer, så hvorfor så ikke bare indhente dem her? Det siges jo, at videnscentre herhjemme ofte benytter sig af de selv samme fagfolk, som har været involveret i beskrivelserne af de dokumentationer, som forefindes i andre lande.

Vi er alle her i salen bekendt med, at der i dag eksisterer ca. 40 forskellige metoder, og for at nævne et par enkelte af dem, som bruges og har været brugt i Danmark gennem de sidste 10 år, kan jeg nævne TIPO fra Norge, Sunrise fra USA og selvfølgelig også Doman, som vi diskuterer i dag. Lige så forskellige som børnenes handicap er, lige så forskellige er de metoder, som forældrene vælger, og lige så forskellige som metoderne er, lige så forskellige er behovene for, hvilken hjælp der bør gives. Nogle metoder kræver diætister, og andre kræver speciallæger, som forsker på et helt andet niveau, end lægerne gør her i Danmark.

Kl. 13.15

At der er kritik af træningsmetoderne, bl.a. af Domanmetoden, er ikke overraskende for Dansk Folkeparti. Det er nyt, og det er anderledes end det, fagfolkene kender i dag. Det er måske derfor, de kritiseres, og derfor er det endnu mere vigtigt, at vi som politikere med Marselisborgevalueringen i hånden begynder at åbne mulighed for forandring og begynder at tro på den positive virkning, metoderne trods alt har på disse handicappede børn, når de får hjemmetræning af deres forældre.

Dansk Folkeparti kan ikke tilslutte sig B 118, og begrundelsen herfor er de ting, jeg lige har nævnt. Men samtidig ønsker Dansk Folkeparti at gøre regeringen opmærksom på, at vi nøje følger dens arbejde på området, og at Dansk Folkeparti ikke slipper emnet, men derimod vil arbejde hen imod en løsning, som giver alle forældre med handicappede børn mulighed for at hjemmetræne deres børn, uanset metoden.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Først vil jeg lige rette en misforståelse. Dette forslag handler jo slet ikke kun om Doman, det handler om alle metoder til hjemmetræning af hjerneskadede børn – bare så det står helt klart.

Men ellers forstår jeg sådan set på fru Tina Petersen, at hun er enig i at give forældrene denne mulighed, men gerne vil have udvidet målgruppen. Problemet er bare, at hvis Dansk Folkeparti stemmer nej til forslaget, kan Dansk Folkeparti ikke være med til at give forældrene muligheden fra den 1. januar, for så kan der først blive fremsat et lovforslag til efteråret, så kan det først komme med i kommunalforhandlingerne i 2007, og så kan ordningen først starte i 2008.

Jeg har alt mulig respekt for, at Dansk Folkeparti gerne vil udvide målgruppen, og det vil jeg

også gerne være med til at diskutere; det kan endda være, vi kan få det med i forslaget. Men hvis man stemmer forslaget ned, forlænger man altså ventetiden for alle de familier, der sidder derude, med yderligere 1 år, og det skal man bare lige være klar over.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg synes altså, jeg i min ordførertale gav meget stærkt udtryk for, at som B 118 foreligger her, tager det kun hensyn til hjerneskadede. Der bliver godt nok nævnt fysisk/psykisk handicappede, men tager vi eksempelvis et DAMP-barn, som falder ind under begrebet autisme, er barnet ikke omfattet af kategorien fysisk/psykisk – i gåseøjne – handicappede, fordi det ikke er et veldokumenteret begreb, og derfor er jeg bange for, at nogle grupper, eksempelvis autister, falder udenfor, så forældrene ikke får mulighed for at vælge en behandlingsmetode.

Det drejer sig jo først og fremmest om, at man har været alt for mange år om at få dokumenteret områderne. At man er gået i gang nu, synes jeg er flot, og forhåbentlig kan processen fremskyndes. Vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at det sker, så alle forældre får valgmulighed, også mulighed for at hjemmeundervise, for der er altså nogle forældre, der også underviser og ikke kun træner.

(Kort bemærkning).

Martin Lidgaard (RV):

Jeg er sådan set enig i mange af de ting, fru Tina Petersen fremfører, men jeg forstår bare ikke, hvorfor det skal gå ud over denne gruppe forældre. Hvorfor må de ikke komme i gang med hjemmetræning lidt tidligere?

Det er ikke noget stort projekt for mig at få vedtaget forslaget i eksakt denne ordlyd, så hvis vi måske kan mødes med Dansk Folkeparti om at afgive en beretning, får vi i hvert fald startet, så man ikke skal vente derude på, at vi får gjort os færdige herinde.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg vil sige til hr. Martin Lidgaard, at for mig handler det om, at alle skal have den mulighed, og hvis vi tilslutter os B 118, giver vi en bestemt gruppe et fortrin for alle andre. Hvorfor ikke gøre det her ordentligt fra starten, så vi herinde ikke skal fremsætte lovforslag på lovforslag? Lad os da gøre det korrekt første gang.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg synes, jeg lyttede godt efter, men jeg kunne ikke høre Dansk Folkepartis ordfører komme med ét eneste argument imod det, der står i beslutningsforslaget, og på den baggrund kan det jo godt undre, at Dansk Folkeparti slutter med at sige, at man vil stemme nej til det.

Jeg vil gerne starte med at få afklaret: Er det rigtigt forstået, at Dansk Folkeparti egentlig er enig i samtlige de ting, der står i beslutningsforslaget, men at problemet er, at ikke alle er med? Så vil vi gerne være med til at snakke om det, også fra SF's side. Men er det korrekt forstået, at Dansk Folkeparti er enig i alt, hvad der står i beslutningsforslaget?

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg vil sige til hr. Thomas Krog, at det jo ikke er nogen hemmelighed, at den ordfører for Dansk Folkeparti, der står heroppe nu, selv hjemmeunderviser efter en af metoderne. Jeg har faktisk inden for de sidste 10 år specialiseret mig og taget en uddannelse inden for et af områderne, og jeg kender nødvendigheden af, at alle forældre skal have den mulighed.

Jeg ved også ud fra den erfaring, jeg har, at dokumentationen er det vigtigste. Herhjemme kræver man en dansk dokumentation, men man kunne sagtens lempe lidt og sige: I dag gør videncentrene herhjemme brug af forskere og psykologer udefra, som er anerkendt i hele verden, så hvorfor kan man ikke bruge deres dokumentationer? Hvorfor ikke gøre opgaven lettere og gøre det hurtigere og nemmere at komme i gang på området, så forældrene kan komme i gang med at træne eller undervise deres børn?

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Med hensyn til erfaringsopsamling og forskning og at finde ud af, hvad der virker, og hvad der ikke virker, opfatter jeg overhovedet ikke nogen modsætninger, for det er bestemt vigtigt, at vi får samlet viden, og at vi får fremskaffet beviser.

Som sagt vil SF også gerne være med til at diskutere, hvem der i øvrigt kan være med i ordningen, og jeg vil godt gentage mit spørgsmål: Er der noget i forslaget, som Dansk Folkeparti er imod? Er der noget som helst i det, som Dansk Folkeparti ikke kan støtte? Jeg synes, man har sagt, at man er enig i alle tingene.

SF er jo medforlagsstiller, og det kunne være rart, hvis Dansk Folkeparti efter at have sagt alle de positive ting om indholdet af forslaget, også kunne støtte det, så arbejdet kunne komme i gang. Så kunne vi efterfølgende tage en snak om de andre konkrete ting, som Dansk Folkeparti ønsker, og det vil SF meget, meget gerne være med til.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg er ikke i tvivl om, at SF ønsker at være en del af flertallet, når forslaget først går igennem. Men beslutningsforslaget er, som det foreligger her, efter min mening meget tyndt og ikke fuldt ud veldokumenteret.

Kategoriene kunne være meget mere udspecificerede, de metoder, der nævnes, har været anvendt herhjemme de sidste 10 år, og det synes jeg forslagsstillerne glemmer. De har jo eksisteret de sidste 10 år, men interessen har ikke været der. Men nu har regeringen og Dansk Folkeparti taget sagen op og er i fuld gang med at undersøge tingene. Interessen kunne have været der for længst, men nu gælder det her om at få metoderne igennem, så alle forældre, uanset hvilket handicap deres børn så end har, kan få mulighed for at vælge frit. Men det skal gøres ordentligt, og det kan desværre ikke gøres på halvanden side.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til den næste ordfører, hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (KF):

Børn med hjerneskade skal have de bedst mulige behandlingstilbud. Det er helt afgørende for De Konservative, at børnene og deres familier får den bedst mulige hjælp og kan vælge mellem flere forskellige tilbud, og det var også denne positive indfaldsvinkel til muligheden for hjemmetræning af hjerneskadede børn, der gjorde, at en konservativ socialminister i første omgang startede en forsøgsordning, så denne mulighed blev en realitet, og at en Venstresocialminister fortsatte forsøgsordningen, mens man til stadighed undersøger dokumentationsgrundlaget: Hvad der virker, hvad der ikke virker, hvad man kan anbefale, og hvad man ikke kan anbefale.

Grunden til, at forsøgsordningen er blevet fortsat, er netop, at Sundhedsstyrelsen i hvert

fald på nuværende tidspunkt ikke kan anbefale nogen af de metoder, der bliver benyttet i forbindelse med hjemmetræning. Jeg siger på nuværende tidspunkt, fordi vi fra konservativ side er helt overbevist om, at på lidt længere sigt – når forsøgsordningen har kørt lidt længere, når man har fået undersøgt metoderne videnskabeligt, og man har fundet dokumentation – vil man nå frem til en anbefaling. Måske vil man tage nogle forbehold, måske vil man anbefale nogle metoder mere end andre metoder osv., men i hvert fald vil vi få et grundlag at gennemføre en mere permanent ordning på.

Vi synes, det er vigtigt at fortsætte forsøgsordningen, mens fordele og ulemper bliver afklaret. Vi synes også, at det er relevant at notere sig det, som socialministeren også nævnte i sit indlæg, nemlig at samtidig med at forsøgsordningen fortsætter, har man iværksat 16 andre forsøg, der går ud på at finde ud af, hvordan kommunerne kan gøre det bedre.

Kl. 13.25

En ting er jo, at vi gerne vil give mulighed for, at de familier, der har kræfterne til det, kan få lov til at hjemmetræne deres hjerneskadede børn – vel at mærke når vi på et tidspunkt har tilstrækkelig dokumentation for, hvad der virker, og hvad der ikke virker. Men samtidig skal kommunerne have tilstrækkelig gode muligheder, så også de har mulighed for at hjælpe de hjerneskadede børn.

Vi forventer altså fra konservativ side, at vi med tiden kan få en godkendelse, og at vi på det grundlag bliver i stand til at gøre ordningen permanent. Men indtil da synes vi, det er godt, at forsøgsordningen fortsætter og altså giver mulighed for, at kommunerne i samarbejde med forældrene kan aftale, at der gives tilbud om hjemmetræning af hjerneskadede børn. Vi vil ikke give et egentligt pålæg, altså skrive direkte i loven, at kommunerne skal give det tilbud. Det ønsker vi ikke at gøre, og grunden til det er netop, at Sundhedsstyrelsen på nuværende tidspunkt ikke kan anbefale, at man bruger metoden.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Synes hr. Tom Behnke, det er et frit valg at give borgerne, når det afhænger af, hvor de bor i landet, om de kan få lov til at hjemmetræne deres børn?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Det er altid sådan med forsøgsordninger, at det er noget, man gør nogle steder og dermed giver nogle mulighed for at være med i ordningen. Hvis det var en ordning, der gjaldt i alle kommuner for alle borgere, var det jo ikke længere en forsøgsordning, vi talte om.

Et forsøg foregår typisk altid sådan, at man på et afgrænset område giver en mulighed til en afgrænset gruppe, og så ser man på erfaringerne og afvejer fordele og ulemper – fuldstændig som vi har gjort i en lang, lang række andre tilfælde. Vi bestemte f.eks. engang, at det skal være muligt for narkomaner, der bliver stillet for en domstol, at vælge at gå i behandling, hvis narkomanien er årsagen til kriminaliteten, i stedet for bare at blive smidt i fængsel. Det var også en forsøgsordning, som kørte i nogle, men ikke i alle retskredse.

Så gør man nogle erfaringer, og når man så ved, hvad det er, man har med at gøre, og måske har justeret ordningen lidt, kan man gøre den permanent. Men man kan ikke gøre den permanent, før den kan anbefales.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Tak til hr. Tom Behnke for over for os og seerne at gøre helt klart, hvad en forsøgsordning er, nemlig, at man i en periode gennemfører et forsøg, gør nogle erfaringer og derpå drager nogle konklusioner.

Problemet er jo bare, at vi har en forsøgsordning, som har kørt i 3 år. Regeringen sagde, den skulle køre i 3 år, der er lavet en undersøgelse, og man har konkluderet, at resultatet er positivt, men nu vil man bare lave en ny forsøgsordning, og det er jo det, der godt kan undre lidt. Jeg er helt på det rene med, at vi godt kan have brug for endnu mere evidens og viden om de forskellige behandlingsmetoder, men der har jo kørt en forsøgsordning, og det, vi diskuterer i dag, er, om den bare skal fortsætte, eller vi skal tage konklusionerne alvorligt.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Der har været en forsøgsordning, og forsøgsordningen fortsætter. På det grundlag, man har på nuværende tidspunkt, kan Sundhedsstyrelsen ikke anbefale metoden, og derfor har vi et ønske om, at forsøgsordningen fortsætter, så man forhåbentlig på et tidspunkt – og fra konservativ

side er vi ret overbevist om, at Sundhedsstyrelsen når dertil – kan anbefale metoderne.

Det, der er vigtigt, når vi taler om et frit valg, er, at det vel at mærke skal være et frit valg imellem godkendte ordninger. Det kan ikke være sådan, at noget, vi ikke kan godkende, siger vi bare, at kommunerne skal tilbyde. Hvad nu, hvis det viser sig, at nogle af metoderne er direkte skadelige? Hvem har så ansvaret? Vi har ansvaret, hvis vi pålægger kommunerne at gøre det.

Det, vi ønsker fra konservativ side, er at give denne mulighed. Det ønsker regeringen også, og det er jo derfor, denne regering har startet forsøgsordningen. Det er ikke, fordi vi er imod, for så var vi aldrig gået med til at starte forsøgsordningen. Vi er for, vi ønsker det, men vi er nødt til at have en godkendelse af metoderne, inden vi gør ordningen permanent.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Hr. Thomas Krog for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg kan forstå, at Det Konservative Folkeparti er usikker på, om denne hjemmetræning er noget, der gavner eller er decideret skadelig for de hjerne-skadede børn. Jeg kan også forstå, at hr. Tom Behnke på den baggrund gerne vil fralægge sig ethvert ansvar og i stedet lægge ansvaret ud til kommunerne og se, om de meget, meget usikre behandlingsmetoder er noget, der vil komme børnene til gavn eller skade.

Jeg vil egentlig gerne spørge den konservative ordfører: Er det et princip, som man ønsker at følge på andre områder? Hvis vi er usikre på, om nogle behandlingsmetoder er gavnlige eller skadelige, skal ansvaret lægges ud til kommunerne, og så kan man sådan set selv finde ud af i kommunerne, om man skal bruge dem eller ej. Er det et princip, Det Konservative Folkeparti vil følge på andre områder?

KL 13.30

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Når vi taler om et forsøg og understreger, at der er tale om et forsøg, er det netop, fordi man ikke på nuværende tidspunkt kan anbefale det.

Sundhedsstyrelsen har sagt, at grundlaget er for tyndt til, at den kan anbefale det på nuværende tidspunkt, og det er derfor, der laves en forsøgsordning. Hvordan i alverden havde man ellers forestillet sig, at vi nogen sinde skulle kun-

ne nå frem til, at det kan anbefales? Vi er da nødt til at starte et sted.

Det er det, den her regering har gjort, fordi både Venstre og De Konservative har et brændende ønske om, at det her skal være en realitet. Der skal være en mulighed for, hvis man har kræfterne til det, at vælge, at man kan hjemmetræne sit hjerneskadede barn, men samtidig skal der også være et reelt alternativ til det, nemlig at det offentlige også har en vifte af behandlingsmetoder, således at man hele tiden kan give det enkelte barn den bedst mulige behandling. Det er det, regeringen ønsker. Hvordan i alverden kan man være imod, at regeringen ønsker det?

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Man kunne vælge at sige: Vi laver et forsøg, hvor vi finder nogle familier, som er interesserede i det her, og under sagkyndig bistand får vi undersøgt, hvordan metoderne virker. Men det er ikke det, der er tilfældet. Man åbner op for, at de kommuner, der har lyst til det, kan afgøre, om de tror på, at det her virker, eller om de tror på, at det er skadeligt. Derfor vil jeg gerne have lov til at gentage mit spørgsmål.

Hvis man har nogle metoder, som Det Konservative Folkeparti og Folketinget i øvrigt mener er så usikre, at det ikke kan vides, om de gavner eller skader børnene, ønsker Det Konservative Folkeparti så at lægge det ud til kommunerne at afgøre, om det er behandlingsmetoder, der ønskes, og mener Det Konservative Folkeparti så, det er det rigtige sted? Er det der, kompetencen ligger til at afgøre, om de her metoder er nogle, der gavner, eller nogle, der skader børnene?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Der er jo ingen tvivl om, at man er nødt til at køre forsøgsordninger på den måde, det nu kan lade sig gøre. Der er heller ingen tvivl om, at man lokalt bedst kan vurdere og aftale, i samarbejde med familien, i samarbejde med forældrene, hvordan man gør det her, og hvad man skal være opmærksom på; at det her er en forsøgsordning. Det foregår langt bedre lokalt, end at vi i Folketinget skal sidde og gøre det, for det skal vi ikke.

Men det er vores ønske, at den her ordning bliver gjort permanent, og jeg kan forstå, at det er oppositionen enig i. Vi tager bare det forbehold, at vi siger, vi ikke vil gøre den permanent,

og vi vil ikke pålægge kommunerne, at de skal gøre det, før vi kan få en anbefaling af metoderne.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til den næste ordfører, hr. Thomas Krog.

Thomas Krog (SF):

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i SF ønsker, at alle former for erfaringsopsamling, alle former for forskning og alle former for dokumentation af, om de her metoder virker eller ej, skal understøttes, og vi vil gerne være med til, at det sker så hurtigt som muligt.

Vi undrer os meget over, at der åbenbart er et flertal, som mener, at den bedste kompetence, den største ekspertise til at afgøre, om de her metoder virker eller ej, ligger ude i den kommunale sagsbehandling.

Det er efter SF's mening uholdbart på sigt at fortsætte den eksisterende forsøgsordning, og det er det af to grunde. Den ene er forskelsbehandlingen, og den anden er retssikkerheden.

Jeg synes, det er åbenlyst, at vi kan have en familie i en kommune, der snakker med en anden familie i nabokommunen, hvor den første familie får et tilbud, som de mener virker og faktisk kan give deres barn et bedre liv, at de siger til familien i nabokommunen: Er det ikke en idé for jer? Så går den anden familie til kommunen, som siger, at det tilbud har vi ikke. Det er da forskelsbehandling, der er til at få øje på. Det er den forskelsbehandling, om hvilken der åbenbart er et flertal her, der siger vi hellere må fortsætte med nogle år endnu. Det synes vi i SF er besynderligt.

Omkring retssikkerheden synes jeg, det er åbenlyst, at man, hvis man får sådan en afgørelse fra en kommune, så i alle tilfælde skal have mulighed for at klage til en ankeinstans, som i hvert fald ikke i første omgang har de økonomiske briller på, fordi den skal have de kommunale budgetter til at hænge sammen. Den mulighed fratager man også familierne i den forsøgsordning, som kører i øjeblikket.

Kl. 13.35

Vi står her med en rapport fra Marselisborg-Centret, der viser, at det er hjemmetræningen, der med stor sandsynlighed giver muligheden for at forbedre de her børns levevilkår. Det er klart, at man som forældre er meget optaget af, at børnene – vi er vel alle sammen optaget af vores børn – skal have så gode muligheder som

muligt, uanset om de går helt normalt i skole, eller de er hjerneskadede. Vil vi ikke alle sammen gerne have så gode muligheder som overhovedet muligt for vores børn? Ja, selvfølgelig vil vi det. Lige præcis her må det være ekstra frustrerende at finde ud af, at tilbuddene ikke er ens, og at der virkelig kan forskelsbehandles på den måde, at man kan tvinges til at skifte kommune for at få det tilbud, som man mener er nødvendigt for, at ens barn kan få så godt et liv som muligt.

Derfor er det her forslag godt, fordi det åbner op for at give frit valg og åbner op for at indføre retssikkerhed på det her område. SF støtter forslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten er medforlagsstiller til forslaget og støtter det derfor også. Når vi gør det, er det af de samme grunde som de øvrige forslagsstillere, nemlig at vi synes, det er væsentligt at give forældre i alle kommuner det samme frie valg om, hvorvidt de ønsker at have barnet hjemme og træne det hjemme, eller ønsker, at barnet skal være på en institution.

For det er rigtig, at vi stadig mangler de helt afgørende undersøgelser, som nu er sat i gang, og jeg synes, det er vældig positivt, at man laver noget fælles nordisk. Vi kan også se på, om der er andre af de nordiske lande, ud over Danmark og Norge, der skal være med i den undersøgelse, men i hvert fald er det vigtigt, at undersøgelsen fortsættes.

Som det også er fremgået tidligere i debatten, har vi heller ikke fuldstændig nøjagtig viden om, hvordan alternativet til hjemmetræningen virker, nemlig institutionsbehandlingen. Derfor kan man sige, at når man ikke præcis ved og ikke kan pege på, at lige den behandling er den bedste for det enkelte barn, for det er der stadig væk usikkerhed om, så skal der være mange muligheder. Og der må kommuner og forældre sammen se på, hvad de synes er den bedste behandling for det enkelte barn.

Jeg er enig med Dansk Folkepartis ordfører i, at der også kan være mange andre grupper, hvor der er behov for det, end dem, der er peget på her. Men nu kan man starte her med at sige, at det skal de have mulighed for i alle kommuner og ikke lade det være op til kommunalbesty-

relsen selv, fordi det er noget, der er af så vidtgående betydning for familien, at den har den mulighed. Så kan det være, at det kan blive åbningen for, at man også i forhold til andre grupper kan komme igennem.

Det er flere år siden, at vi har åbnet for, at man som forældre kan få kompensation for at gå hjemme med barnet. Og det, der så kommer efterhånden, er, at vi siger, det ikke er nok, at forældrene får kompensation for tabt arbejdsfortjeneste, så de kan gå hjemme, men at de også skal have mulighed for at foretage sig noget sammen med barnet ud over at være hjemme. Det håber jeg da vi også kan udvide til andre områder, og at vi også efterhånden får mere forskning på området og i større omfang kan lave en god rådgivning til forældrene om, hvad der er det bedst mulige i forhold til de mange forskellige ting, som børn kan have behov for. For der er meget stor forskel på, hvad det enkelte barn og den enkelte familie kan klare.

Jeg håber også i forhold til det, vi har diskuteret tidligere om retssikkerhed, at vi kan komme så langt, at vi også sikrer kommunerne de nødvendige midler. For en del af de problemer, der er her, skyldes jo også, at kommunerne ikke har penge nok. Når man går ind og skal bevilge de penge, der er behov for, og måske samtidig skal skære ned på de ældre eller skal skære ned på børnene, fordi kommunen ikke har penge nok, så er det, at borgerne får nogle afslag, som mere er dikteret af økonomi end af saglige hensyn.

Derfor håber jeg da, at vi på et tidspunkt kan komme dertil, at vi får et flertal i Folketinget, der også ønsker, at kommunerne skal have penge nok til at leve op til de mange opgaver, de skal udføre for borgerne, frem for at alle de penge, der fosser ind i statskassen i de her år, kun skal gå til skattelettelser til de rigeste.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Jeg beder ordføreren blive på talerstolen. Der er bedt om en kort bemærkning fra fru Tina Petersen.

Kl. 13.40

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Det undrer mig at høre fru Line Barfod tale om frit valg på det her område, fordi det er sjældent, vi hører det fra denne side. Når vi snakker specifikt om Doman, er der ingen tvivl om, at Doman

har været stærkt repræsenteret herhjemme i forhold til andre grupper og andre metoder. Det, jeg hører fru Line Barfod sige nu, er, at fordi man er stor og stærk i en forening, så skal man have fortrin frem for andre, i stedet for at vi gør det her korrekt første gang og gør det tilgængeligt for alle metoder.

Det, jeg hører fru Line Barfod sige, er, at nu har vi et beslutningsforslag, der omhandler hjerneskadede børn, så lad os starte der. Der er metoder, der har været her langt længere end Doman, hvor grupperne ikke er så store, og skal de ikke også have fortrin? Skal de ikke også have en ret? Skal vi forskelsbehandle på den måde, som vi gør?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først skal jeg sige, at Enhedslisten er stor tilhænger af frihed for borgerne. Vi har fremsat adskillige forslag om frihed for borgerne, bl.a. ret til at ældre borgere selv kunne bestemme, hvornår de ville på plejehjem. Det kunne vi desværre ikke bl.a. fra Dansk Folkeparti få støtte til. Vi har fremsat forslag om, at man skal have ret til selv at bestemme, hvad man vil have at spise, hvornår man skal sove osv., og det har vi heller ikke kunnet få støtte til.

I forhold til det konkrete om Domanmetoden kan man sige, det er rigtigt, at det her forslag kun handler om hjerneskadede børn. Vi har ikke sagt specifikt, hvilken metode der skal bruges, vi har kun sagt hjerneskadede børn. Man kunne også tage andre grupper med.

Kommer Dansk Folkeparti med et forslag, eller kan vi snakke om det, så er jeg bestemt meget positiv over for at se på det. Vi kan diskutere i udvalget, om der er behov for at se på også andre grupper.

Men jeg synes, det er vigtigt, at vi ikke, fordi vi ikke kan få alt det, vi gerne vil opnå, siger, at så er der slet ikke nogen, der skal have. I øjeblikket er retstilstanden jo, at i nogle kommuner kan forældrene opnå det, og i andre kan de ikke.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg bliver nødt til at korrigere fru Line Barfod og sige, at det ikke er, fordi Dansk Folkeparti siger, at nogle skal, og andre ikke skal. Vi siger: Hvorfor ikke gøre det ordentligt, så alle kan få ret til det her? En anden ting er, at når vi snakker frit valg-ordning, så er det ikke det, den alternative liste har foretrukket.

Det er klart, at det er bekymrende, at man fremhæver en gruppering frem for andre, specielt når vi snakker om kategorier eller grupper, som faktisk har haft deres metoder etableret herhjemme i mange, mange herrens år.

Det, der kan undre mig, er, at jeg står her i dag og ved med den erfaring, jeg har, at det her har været etableret i Danmark i langt over 10 år. Nu har regeringen jo ikke siddet ved magten al den tid, så hvorfor har man ikke gjort noget før fra venstrefløjens side?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der er mange områder, hvor man kan sige, at her er der behov for at gøre noget, og hvorfor har man ikke gjort noget tidligere. Det synes jeg ikke skal være et argument for, at man ikke gør noget nu. Nogle ting har man måske ikke været opmærksom på, og nogle ting har der ikke været flertal for at få igennem.

Her er der en række partier, der gerne vil gøre noget for gruppen af hjerneskadede børn. Som jeg har sagt, så vil jeg meget gerne under udvalgsarbejdet kigge på, hvordan vi definerer, hvem det er, der skal have mulighed for at få hjælp til hjemmetræning. Skal det defineres anderledes, end det er gjort her i beslutningsforslaget?

Det kunne være fint, hvis det er det, der skal til, for at Dansk Folkeparti stemmer for forslaget, så derfor synes jeg, at vi skal sætte os ned og kigge på det. Det kunne da være rigtig godt, hvis vi kunne få et forslag, der er til gavn for endnu flere end dem, vi har lagt op til her. Så jeg vil meget gerne lytte til Dansk Folkeparti i udvalgsarbejdet, og jeg håber, at vi måske også kan blive enige om at finde nogle penge og sende med.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg giver nu ordet til ordføreren for forslagsstillerne, hr. Martin Lidegaard.

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil gerne starte med at takke for debatten på vegne af forslagsstillerne. Som det fremgår af forslaget, er vores motivation især båret af to ting.

For det første finder vi det helt urimeligt, at det afhænger af, hvor i landet man bor, om man kan få lov til at hjemmetræne sit barn.

For det andet har vi en grundlæggende tro på, at forældre, der kommer i den her situation,

kan bidrage med noget til deres barn og skal have mulighed for at gøre det.

Vi er også helt på det rene med, at det skal ske i stærkt samspil med fagligheden i kommunen, og at det fra situation til situation skal vurderes, hvordan det gøres bedst for barnet. Men helt grundlæggende har vi en meget stærk tro på, at forældre til hjerneskadede børn ligesom alle andre forældre kan tilbyde deres børn noget, som de offentlige systemer i sagens natur ikke kan.

Kl. 13.45

Ministeren og Venstres og Konservatives ordførere afviser så forslaget med henvisning til den usikkerhed, der er vedrørende nogle af hjemmetræningsmetoderne, ikke mindst Domanmetoden. Her vil jeg gerne starte med to bemærkninger.

For det første er de, der benytter Domanmetoden jo, som flere har været inde på, ikke mindst Dansk Folkeparti, kun et lille mindretal af de, der, om jeg så må sige, arbejder med de her metoder, så hvis man endelig vil skyde forslaget ned hele tiden, synes jeg ikke, at man kan gøre det alene med henvisning til Doman.

For det andet foreligger der altså en evaluering af de første 3 forsøgsår. Der foreligger en Marselisborgevaluering, som regeringen selv har bedt om, og som er ret entydig i sine konklusioner, og som jeg derfor synes at man bliver nødt til at tage alvorlig, når man skal vurdere, hvad der så skal ske i de næste 2-3 år, indtil vi forhåbentlig får en videnskabelig evidens vedrørende de forskellige metoder.

Det er så nævnt, at man løber en stor risiko, hvis man, om jeg så må sige, giver alle forældre mulighed for at hjemmetræne i den periode, men der er altså også en risiko forbundet med ikke at gøre det. For som fru Line Barfod var inde på, er spørgsmålet, hvilken evidens vi har for det over for de offentlige institutioner. Der har vi en evidens, når det drejer sig om de døgn-tilbud, vi giver de her børn, når ikke de kan få lov til at være hjemme hos deres forældre. Ellers har vi ikke nogen.

Det er selvfølgelig utrolig ubehageligt, og jeg vil meget gerne medgive ministeren og regeringens ordførere, at det er ekstremt ubehageligt at skulle tage et politisk standpunkt, når vi ikke har en fuldstændig nagelfast faglig viden at bygge det på. Men det er altså nu engang det, man har politikere til en gang imellem, når den ikke forefindes. I dette tilfælde er der altså en risiko forbundet med begge valg, uanset hvilket valg vi træffer.

Da må jeg sige, at Marselisborgundersøgelsen kombineret med min kontakt til mange af de forældre, der er i den her situation, kombineret med udenlandske undersøgelser gør, at jeg finder, at der er en overvejende sandsynlighed for, at den undersøgelse, der nu igangsættes – som man i øvrigt måske kunne have overvejet at igangsætte for 3 år siden, hvis det endelig var det, man ville – i det mindste mens den pågår, vil føre til, at vi finder ud af, at der er evidens for, at det er gavnligt for børnene at få hjemmetræning. Det er baggrunden for, at vi har fremsat det her forslag.

Så er der jo et helt særligt kapitel, der hedder Dansk Folkeparti og Dansk Folkepartis forhold til det her beslutningsforslag. Nu kaldte Dansk Folkeparti forslaget for en lap papir. Det er de fleste lovforslag jo, men jeg tror nu ikke, at forældrene derude synes, det er en helt ligegyldig lap papir, for det er en lap papir, der giver dem ret til meget snart at få lov til at passe deres børn hjemme.

Jeg er helt på det rene med, at fru Tina Petersen siger, at hun helt givet har en større ekspertise inden for dette område, end jeg har. Jeg er også helt på det rene med, at forslaget kan gøres bedre, og jeg vil meget gerne diskutere, om vi kan lave en beretning, hvor vi gør det bedre. Det vil jeg slet ikke diskutere med fru Tina Petersen.

Jeg vil gerne diskutere fornuften i at forhindre de her forældre i at komme i gang med henvisning til, at det kan gøres meget bedre, for så lad os gøre det meget bedre. Men lad os da gøre det nu, i stedet for at de her forældre skal vente endnu længere tid. Det er den argumentation fra Dansk Folkepartis side, jeg måske har svært ved at forstå. Derfor håber jeg meget, at partiet under udvalgsbehandlingen vil overveje, om det virkelig kan passe, at vi skal skyde den her sag til hjørnespark en gang til.

Det kan der måske være nogle Christiansborggrunde til at gøre, men her synes jeg alligevel, at vi har været enige om at have et fokus på forældrene og børnene. Jeg har også oplevet, at Dansk Folkeparti har forholdt sig meget engageret, og det er også derfor, det undrer mig lidt, at man har truffet det valg, man har, og jeg håber ikke, at det er endegyldigt.

Nu har fru Tina Petersen flere gange sagt, at det kun er Domanmetoden, vi fokuserer på. Lad mig bare i den forbindelse nævne, at der altså eksplicit står:

»... f.eks. ABR- eller Domanmetoden eller en anden af de 40 forskellige anvendte metoder ...«

Det står altså i dette beslutningsforslag.

Så er der en anden diskussion, som handler om målgruppen, altså om, hvorvidt vi skal tage andre handicapgrupper med, og det synes jeg vi skal diskutere. Men det er altså ikke sådan, at det her forslag alene mønster sig på Doman.

Med de bemærkninger vil jeg sige, at vi ser frem til udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Når jeg nu læser det her beslutningsforslag, som jeg kaldte en lap papir, så læser jeg gentagne gange om hjemmetræning, hjemmetræning, hjemmetræning. Ikke en eneste gang i beslutningsforslaget står der noget om hjemmeundervisning.

Ud af de 40 metoder er der 3 metoder, som drejer sig om træning, resten er undervisningsmetoder. Det er en af årsagerne til, at jeg ikke mener, det er et veldokumenteret beslutningsforslag.

Kl. 13.50

Det er ikke så lang tid siden, hr. Martin Lidegaard var vidne til et andet beslutningsforslag, som jeg lagde på bordet, som hed B 51, og som omhandlede handicappede og retten til en ungdomsuddannelse.

Jeg vil sige til hr. Martin Lidegaard, at det på de her områder gælder om at være velbeskrevet, veldokumenteret og få sagt tingene på den korrekte måde. Og det mener jeg stadig væk ikke det her beslutningsforslag giver udtryk for; ikke dermed sagt, at det er et dårligt forslag som sådan, men det er bare ikke veldokumenteret.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jamen jeg supplerer gerne ordet træning med undervisning. Og det er der sikkert en god faglig baggrund for at gøre. Det, der betyder noget for mig, er, om forældre får chancen for at lave hjemmetræning og undervisning med deres børn, hvis de gerne vil. Så må fru Tina Petersen sådan set gerne formulere det om fra ende til anden, det har jeg ingen problemer med, så længe vi giver forældrene den mulighed.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Så er jeg ikke i tvivl om, at hr. Martin Lidegaard vil give mig ret i, at det drejer sig om, at alle forældre uanset metoden får den her valgmulighed for at kunne undervise. Men vi kan jo ikke se bort fra, at de her metoder skal dokumenteres.

Det, jeg så hele tiden spørger til, og som jeg også sagde i min ordførertale, er, at man har været 10 år om det her, og dokumentationen er en nødvendighed. Det er jo en grundfæstet ting, at man i Danmark skal dokumentere, at sådan nogle metoder virker. Og det er jo det, vi venter på, og det er jo også det, Dansk Folkeparti har givet udtryk for at vi ønsker fremskyndet.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg synes også, der gået lang tid – også for lang tid. Det er også derfor, jeg ikke synes, der skal gå længere tid end højst nødvendigt, før at forældrene kan komme i gang. Jeg bliver nødt til lige at sige, at jeg tror, at vi skal tage den diskussion om at udvide på et andet tidspunkt.

Med hensyn til at afgrænse målgruppen i forhold til en masse andre grupper, er det klart, at man må have en diskussion af, hvordan man så afgrænser den gruppe på en eller anden måde. Det vil jeg se frem til at diskutere. Men uanset hvordan vi så afgrænser den, kan jeg bare ikke forstå, hvorfor, havde jeg nær sagt, det her beslutningsforslag og de mennesker og de forældre, det handler om, skal tages som gidsler i den proces. Men det får vi lejlighed til at diskutere under udvalgsbehandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 119:

Forslag til folketingsbeslutning om mulighed for at pålægge offentlige myndigheder at betale klagers omkostninger i sociale sager.

Af Thomas Krog (SF) og Ole Sohn (SF).

(Fremsat 5/4 2006).

Kl. 13.55

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Med beslutningsforslaget ønsker forslagsstillerne to ting. For det første skal borgere, der har klaget i en social sag, have dækning for omkostninger, og for det andet skal kommuner straffes økonomisk, hvis en afgørelse på det sociale område omgøres af en klageinstans.

Den grundlæggende forudsætning for forslaget er imidlertid forkert. Forslaget forudsætter jo, at borgerne har omkostninger ved at benytte det administrative klagesystem på det sociale område, og at det kræver professionel hjælp at vinde en klagesag, og det er jo simpelt hen ikke rigtigt. Det administrative klagesystem er netop helt gratis. Det koster kun et frimærke, en mail eller et telefonopkald at klage, og borgeren behøver ikke professionel hjælp for at få medhold.

I det administrative klagesystem gælder det, vi kalder undersøgelsesprincippet. Det betyder, at det er klagemyndighedernes ansvar at sørge for, at der bliver indhentet tilstrækkelige oplysninger til at kunne træffe en korrekt afgørelse om den hjælp, borgeren har ret til. En borger, der klager over en kommunal afgørelse til et socialt nævn eller Ankestyrelsen, har derfor ikke behov for professionel bistand, men kan blot sende en klage. Klagemyndigheden skal så oplyse sagen. Så borgeren behøver altså ikke at have nogen udgifter i den anledning.

Regeringen lægger vægt på, at klagesystemet i sociale sager er enkelt og gratis. Det er det i dag, og det ønsker jeg ikke at lave om på. Vi vil ikke risikere, at der kommer en domstolslignende behandling af klagesagerne på det sociale område, hvor professionel bistand forventes som forudsætning for en klage, og hvor parterne forventes selv at fremlægge materiale og argumentere for afgørelsernes indhold, for et sådant system vil jo ikke styrke retssikkerheden for den enkelte borger.

Regeringen er naturligvis enig i, at kommunerne skal træffe afgørelser i overensstemmelse med lovgivningen, og at borgerne så vidt muligt ikke skal have grund til at klage.

En betalingsforpligtelse er imidlertid ikke generelt egnet som et redskab til at sikre korrekte afgørelser på det sociale område. Som det også er anført i bemærkningerne til beslutningsforslaget, så kan der på beskæftigelsesområdet tilbageholdes statsrefusion, hvis kommunerne ikke overholder lovgivningen.

Jeg mener imidlertid ikke, at en sådan model hensigtsmæssigt kan anvendes generelt på det sociale område. Og det skyldes ikke mindst, at der jo er en række områder, hvor der bliver truffet skønmæssige afgørelser. Specielt for så vidt angår sygedagpenge og fleksjob, der fremhæves i bemærkningerne, er det jo en problematik, som forslagsstilleren for nylig har stillet en række spørgsmål om og fået svar på fra beskæftigelsesministeren.

Som det også fremgår af disse svar, er det nu aftalt med forligspartierne bag førtidspensionsreformen, at der skal gennemføres justeringer af reglerne om fleksjob. Konkret vil kravene til dokumentationsgrundlaget i sagerne blive præciseret, og kommunerne gives et yderligere økonomisk incitament til at sikre en korrekt afgørelse.

På disse områder er der altså med førtidspensionsreformen og med aftalen om justering af reglerne om fleksjob taget væsentlige initiativer til at sikre en korrekt sagsbehandling, hvor borgerne inddrages på relevant vis, og hvor dokumentationsgrundlaget skal være i orden. Der er derfor ikke grundlag for at gennemføre en generel ordning på det sociale område, hvor den enkelte kommune skal betale, hvis en kommunal afgørelse omgøres af en ankeinstans.

Derimod har regeringen taget en række andre initiativer, der i den kommende tid vil medvirke til at styrke kommunernes afgørelser. Væsentligst er kommunalreformen. Den 1. januar 2007 samles de hidtidige kommuner i 98 større kommuner. Det vil give en større faglig bæredygtighed, hvor der er personale til og mulighed for en større faglig dybde på de enkelte lovområder. Det giver bedre arbejdsbetingelser for medarbejderne i kommunerne og styrker borgernes retssikkerhed. Efter kommunalreformen kan vi derfor forvente, at alle kommuner har det faglige grundlag for at træffe rigtige afgørelser.